

No jo, je to pravda, moc často tam teď už nejsme.

Přes léto to jistily Kyšice, teď Domeček, či civilizace a teď se znovu s prodlužujícím se dnem, dostávají do hry Kyšice. I když zatím je to spíš běh, než procházka ☐ , ale to neva. Hlavně tam není lidnato.

A to teda tentokrát ani moc nebylo v těch našich polích. Brtník jel vyzvednout naši krásnou novou dlažbu do kópelky a tak jsem měla službu. A byla jsem zvědavá, jak to bude pro dnešek vypadat. Protože pořád je to s Tali o tom, že tady u nás v polích funguje úplně jinak než třeba u Domečku. Tohle je nejslabší místo, kde musíte být furt v pozoru a krok napřed a za důraznýho a snažit se a... prostě je to jiný. Nicméně teda musím konstatovat, že tentokrát to docela i šlo. Možná teda i proto, že jsem do madáme vjela ještě doma jak do hodin. Páč místo, aby si sedla a počkala, než dojdu pro jejich občanky (obojky) a nandám jim je, tak si odešla, pokynů nedbaje. Nooo, to neměla dělaati. Takže jsem ji čapla a na to místo ji urychleně doprovodila. Čučela jak puk, nicméně ano - způsobilo to pak ten efekt, že byla lépe ovladatelná. Já to furt říkám, než půjdeme ven, tak ji seřežu preventivně jak psa a pak z ní bude ÍPO pes ☐ ☐ .

No každopádně, bylo fajn, jak jsme fungovali . Venku se radostně šla vítat s Dášenkama, který roky neviděla a Dášenky jí řekly svůj osobitý názor na ni. Tak šla radši k rybníčkům. Odtamtud jsem ji odvolala, protože se tam chvíli po nás nahrnuly na kopec děti a teda musím říct, že ani nějak nepočkaly, než projdeme, a vjeli do nás na bobech. Přes to, že jsme tam byli před nima a šla jsem stranou, aby nedošlo při jejich bobování ke kolizi. Rozjeli to a měla jsem co dělat, abychom se dostatečně vyhnuli.

Radost mi udělala Taliprtka u samošky, kde si to pěkně disciplinovaně odťapali u nohy. Jen Rumíček byl pan smutěnka, neb mu stojan na kola zapadal sněhem a on si nemohl zaprolejzat. A pak - v podstatě můžu říct, že Tali fungovala nadoblačně. Nadoblačně v rámci svých možností. A s tím, že jsem ji na chvíli zatkla - ale ! Bylo to proto, aby si uvědomila, že když řeknu Cesta! , tak se má jít po cestě a ne šmejdit si byť i jen kousek okolo. Nebylo to nic tragickýho. Jen prostě, důslednost musí být. A bylo fajn, že tohle upozornění bylo naprosto dostačující a byla si následně vědoma toho, co má činit. O tom se člověku kdysi ani nesnilo, já vím.

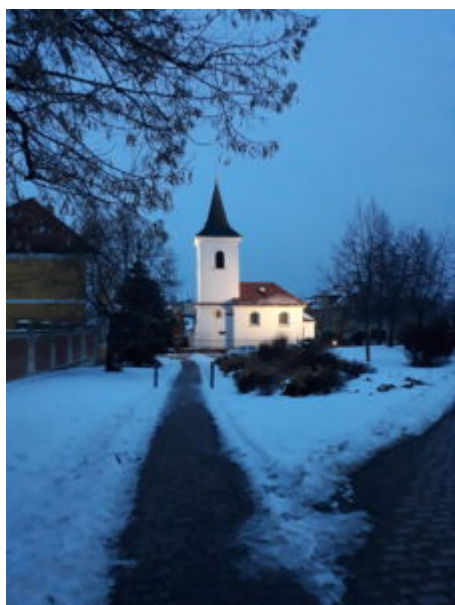
Haldy tentokrát nikoho- ani Rumouška - nezajímaly. Asi proto, že jsme si s balonkama zařádili na začátku polí. A tam mi Tali taky dělala radost. Aniž bych ji k tomu vybízela jinak, než tím, že jsem vždycky roztáhla ruce a usmála se na ní, tak se dycinky dořítla se svým balonkem sama od sebe za mnou a dožadovala se dalšího hodu. Nechávala jsem schválně na ní, zda přijde nebo ne a bude chtít pokračovat ve hře a nebo si půjde bádát. Rumoušek byl šťastliv, že má po delší době zase k dispozici svůj žužlopichlo balonek. Ono ve sněhu u Domečku se moc házet nedá, pokud nechcete balonek ztratit v závějích ☐ . Tak teď si vynahrazoval týdenní půst.

Ale jak jsme zašli do stařiny, tak pak už měl jiný zájmy. Bylo nutno taky zanechat všude svůj podpis, že jo. Aby si nááhodou někdo nemyslel, že už na to tady kašle. Já jsem byla ráda, že Tali nekašlala na mě a když jsem pískla, tak okamžitě reagovala. S jednou výjimkou, když jsme přešli do druhý části polí. To si vysloužila zatčení, ale bylo to zase spíš pro formu. I proto, že předtím ukázala předpisovou poslušnost, když se k nám v protisměru blížil týpek s pitbulem, kterýho nedržel ani za obojek, alébrž za flígr - tedy za svetřík, ktorej měl pes na sobě. Svetřík úplně nekomentuju, pes je mladej, znám ho, je to sportovní plemeno, ten den už se výrazně oteplilo, tak tomu úplně nerozumím, ale každýho věc. Nicméně způsob jeho držení mě krapítek znervóznil, protože vyvlíknout se z toho, by byla otázka vteřiny. A tak jsem zavelela ke straně a odložila ohařiska u křoví. Tali zvládla na jedničku s hvězdičkou a taky s dokonalou výdrží, přes to, že pes se snažil k nám natahovat. Což pro ni je vždycky známka toho, že by se mohlo jít družít. Já o to úplně nestála a byla jsem ráda, že se ani nehnula a zůstala na fleku, dokud nepřešli.

My si pak pěkně vykračovali po cestě , až jsme došli na myší louku. A tam jsme potkali spřátelenýho psího kámoše. Montík je pes útulkový a jeho majitelé jsou sympatický mladoši. Monty a Rumouš jsou kámoši a tak si dali spolu asi miliardu koleček a poštuchovaního a já já jsem zažila něco, co s Tali není úplně tak jako reál ☐ . S Tali nemůžete v jednom člověk jen tak jako stát a s někým tlachat. To nejde ☐ Aaaaa dneska to šlo. Ona se motala opodál a sama kolikrát koukala na nás. Je to tady hodně přehledný místo, takže kdyby se hodlala vzdálit, zaregistruju to hned. Nicméně, nic takovýho neměla v úmyslu a tak jsme mohli pokecat. A Rumíček s Montym si zablblnout. Pak se k nám dokonce Tali i připojila. Šli jsme pak kus společně a my se pak u koňských ohrad odpojili. O kus dál za nima jsem hodila do placu hru na babu a hezky jsme si společně všichni tři zablblli. Jsem vždycky tak ráda, když to Tali s námi baví a je sama ve společným podnikání nečeho aktivní. A když se u toho

baví stejně jako my. Moc fajný to bylo, jak by řekla Peťa.

A moc fajný bylo, když jsem se pak ve starý zástavbě ohlídla za naším kostelíčkem. Takhle krásně vypadal.

Sníh už pomalu začal odtávat a tak to bylo myslím naposled, co jsem domů dovedla čistý ohaříky. Skončilo období čistých psů, nastává období prasat ☹️. Ve čtvrtek se chystáme zase do Kyšic, tak je mi jasný, co si z toho venčení domů přivezeme. Dva veselý čuníky ☺️